

TIÊU KHÔNG ĐƯỢC.

Tôi tên là Nguyễn Thị Linh, sinh ngày 20.09.1945, nghề nghiệp Dược sĩ. Sau khi đất nước được thống nhất một năm, mỗi lần có kinh nguyệt là tôi rất đau bụng, kéo dài hơn nửa tháng. Cái quan trọng là tiêu không được phải dùng đến ống Sonde. Chồng tôi đã chở tôi đi hầu hết các bệnh viện, và tìm tới những bác sĩ giỏi ở Việt Nam như bác sĩ Phạm Bửu Tân, bác sĩ Nguyễn Phước Đại đã làm mọi xét nghiệm nhưng vẫn không tìm ra nguyên nhân.

Bệnh kéo dài trong hai năm 1976 – 1978. Thân thể càng ngày càng ốm, tinh thần suy sụp. Sở Y Tế phải cho nghỉ việc vì không làm tròn công việc. Lúc đó tôi tuyệt vọng, ai chỉ gì tôi đều làm theo nhưng kết quả không được như ý. Cũng may lúc đó tôi gặp chị Mai (bà Phúc) hướng dẫn tôi tới gặp Sư Huynh (tức Đức Ngài Pháp Chủ Vô Vi Quy Nguyên).

Mỗi ngày đưa tới Sư Huynh điếm bệnh, chồng tôi đứng ngay góc đường cách nhà Sư Huynh 100 mét. Vì chồng tôi là bác sĩ nên cũng hơi ngại ngùng khi đưa vợ tới đây. Lúc đầu, tôi cũng không tin tưởng lắm, nhưng vì nể chị Phúc, và lại cũng đã hết phương cách rồi đi thử xem sao. Chính cái uy nghiêm, thái độ từ tốn và lòng vị tha của Sư Huynh đã làm thay đổi mọi tư tưởng của tôi. Mỗi ngày, buổi trưa tôi đều đến nhờ Sư Huynh điếm bệnh. Từ từ bớt đau, và bệnh càng ngày càng thuyên giảm. Thấy rõ sự mâu nhiệm nhờ Ngài điếm bệnh, tôi bắt đầu vào thiền định. Căn bệnh của tôi chấm dứt và hết hẳn hồi nào không biết. Nhờ vậy cả nhà tôi, gia đình chồng tôi, cả cô chồng tôi đều vào Pháp. Thỉnh thoảng tôi cũng đến nhờ Sư Huynh điếm để trợ lực. Nhiều việc mâu nhiệm đưa đến cho mình mà chỉ người trong cuộc mới nghiệm rõ.

Có điều cứ để tự nhiên, không mong cầu cho mình, lúc nào cũng nghĩ vì lợi ích của chúng sanh. Từ đó, tôi yên tâm vào thiền định vì có tha lực của Chư Phật, Chư Vị Bồ Tát và sự dạy dỗ của Sư Huynh, đồng thời là nhân tố để hướng dẫn những người đi sau tiếp nối những người đi trước. Thiền định sẽ giúp cho mọi người được sức khoẻ. loại bỏ dần hi - nộ - ái - ó - tham – sân – si Mỗi người là một nhân tố thì thế giới này sẽ là Thế Giới Đại Đồng một ngày không xa. Mong lắm thay!

Nguyễn Thị Linh.